

Ion Minulescu

Romanța celor trei corăbii

Porniră cele trei corăbii...
Spre care țărni le-o duce vântul?...
Ce porturi tainice,
Ascunse cercetătoarelor priviri,
Le vor vedea sosind mânite de dorul tristei pribegiri?...
Ce valuri nemiloase,
Măine,
Le vor deschide-n drum mormântul?...

Porniră cele trei corabii, purtând în pânțele lor
Grămezi de aur,
Chihlibare,
Smaralde verzi
Și-opale blonde;
Iar sus, pe bord,
Tristețea-acelor romanțe veșnic vagabonde,
Cântate,
Azi în drum spre *Poluri*,
Iar mâine-n drum spre-*Ecuador!*...

Porniră cele trei corăbii...
Și-abia se mai zăresc...
Se-ngroapă
În golul zărilor pătate de violetul înserării;
Iar albul pânzelor întinse,
În cenușiul depărtării,
Zidește trei mausoleuri în care dorm cei duși pe apă.

Porniră cele trei corăbii...
Și-n urma lor rămase portul,
Mai trist ca muntele *Golgotei* însângerat de-un asfințit,
Și-n urma lor,
Pe cheiul umed,
Un singur albatros rănit
Mai stă de pază,
Ca Maria,
Venită să-și vegheze mortul!...

(I. Minulescu, *Romanța celor trei corăbii*, în *Poezia simbolistă românească*. Antologie, introducere, dosare critice, comentarii, note și bibliografie de R. Zafiu, Humanitas, București, 1996, pp. 215-216)